

MÉS ENLLÀ D'ULLASTRET

QUIM CURBET

pujar al lleu turó on descansen les restes de la ciutat ibèrica d'Ullastret és tota una experiència vital, sobretot en els mesos de la llarga canícula d'aquest país.

No ens ha arribat res de la seva cultura, dels records més recòndits dels seus habitants, no hem estat capaços de desxifrar la seva llengua i ni tan sols sabem del cert el nom exacte que donaven a la ciutat. Però en cap altre indret es fa tan avinent el pes feixuc de la història i del paisatge.

Ullastret és el símbol del declivi de les civilitzacions antigues, després Roma va arribar per imposar la seva llei, la seva llengua i un nou ordre que fou finalment el que adoptàrem.

Però, malgrat tot, encara hi ha un lleuger fil que ens lliga amb la vella civilització ibèrica, alguna història muda que ens expliquen aquelles pedres, aquells alts murs de les muralles que foren incapaços de resistir el poder puixant de la Roma republicana.

La visita a les ruïnes ens pertorba, perquè quan en sortim inevitablement ens plantegem què serà de nosaltres d'aquí a 2.200 anys, que és exactament la distància temporal que ens separa de la destrucció i l'abandó definitiu de la capital dels indiketes. Arribarà el dia que algú visitarà amb la mateixa ignorància que jo els vestigis de les nostres ciutats? Què quedarà de les nostres cuites, dels nostres noms? Algú podrà comprendre encara la llengua que parlem?

Tot això ens preocupa, però poc, perquè el nostre objectiu vital no passa d'uns quants decennis, un parell o tres de generacions després de la nostra, però està bé de tant en tant pujar a Ullastret i mirar més enllà.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2016/09/01/mes-enlla-dullastret/801886.html?utm_source=rss